အတွဲ-၄။ အမှတ် ၃၇၊

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

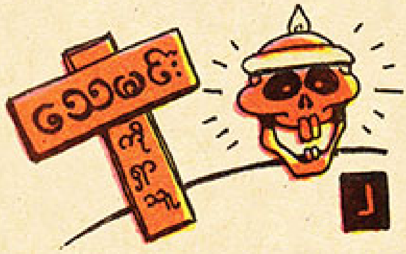

ပန်းချီ - ဦးဘကြည်
စာတ်လမ်း - တင့်ထားဆွေ

၁၃၃၄ ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း ၂-ရက် (၉-၉-၇၂)

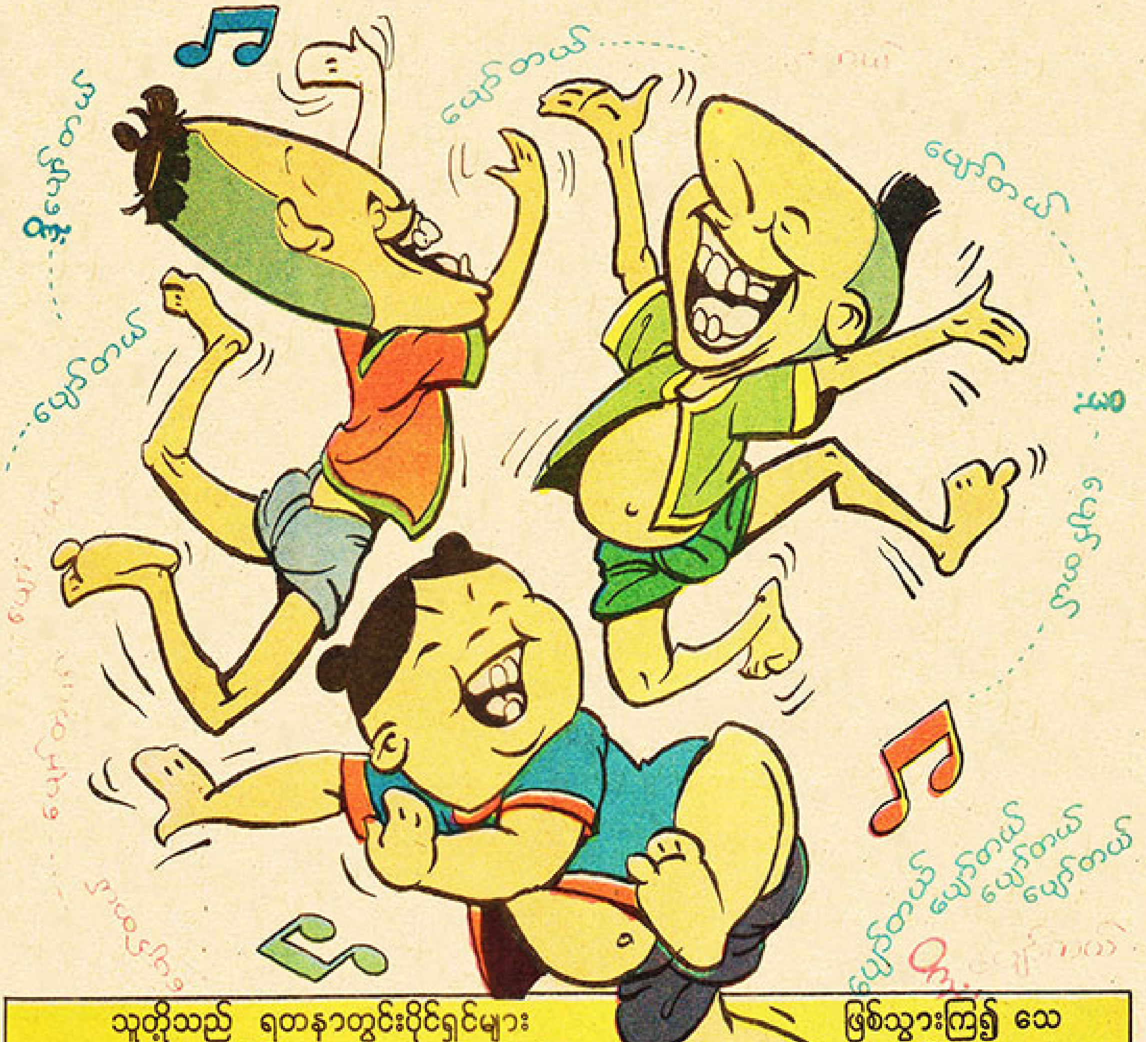

သူတို့သည် ရတနာတွင်းပိုင်ရှင်များ မင်းကို လိုက်ရှာနေသည့် ကိစ္စကိုပင် အပျော်ကြီး ပျော်ကြပြီးသည့် အဆုံး၌ အစားအစာများကုန်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကို အစာရှာထွက်စေ၏။

ဖြစ်သွားကြ၍ သေ သတိမရတော့ပဲ ယူလာသော တယောက်

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/

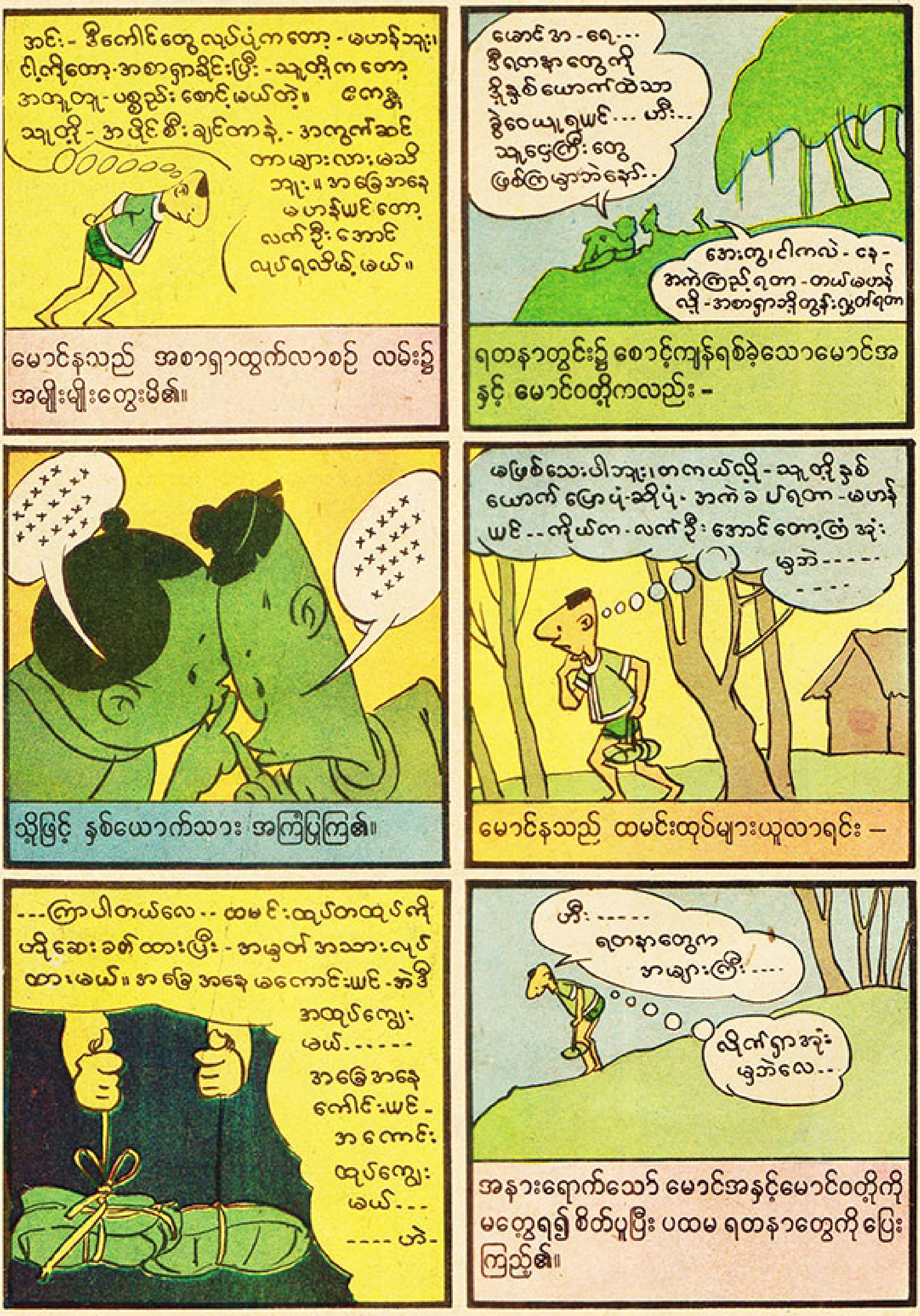
အင်း- ဒီကောင်တွေ လုပ်ပုံကတော့ - မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုတော့ - အစာရှာနိုင်းပြီး - သူတို့ကတော့ အတူတူ - ပစ္စည်း စောင့်မယ်တဲ့။ ဧကန္တ သူတို့ - အပိုင်စီး ချင်တာနဲ့ - အကွက်ဆင် တာများလားမသိဘူး။ အခြေအနေ မဟုတ်ရင်တော့ လက်ဦး အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။
မောင်နသည် အစာရှာထွက်လာစဉ် လမ်း၌ အမျိုးမျိုးတွေးမိ၏။
မောင်အ - ရေ... ဒီရတနာတွေကို ဒို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ခွဲဝေယူရရင်... ဟီး... သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်ကြမှာပဲနော်..
အေးကွ၊ ငါကလဲ - နေ - အကဲကြည့်ရတာ - တယ်မဟုတ်လို့ - အစာရှာဘို့တွန်းလွှတ်ရတာ
ရတနာတွင်း၌ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မောင်အ နှင့် မောင်ဝတို့ကလည်း -
သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား အကြံပြုကြ၏။
မဖြစ်သေးပါဘူး၊ တကယ်လို့ - သူတို့နှစ်ယောက် ပြောပုံ-ဆိုပုံ - အကဲခပ်ရတာ - မဟုတ်ရင်.. ကိုယ်က - လက်ဦး အောင် တော့ကြံ ရုံး မှာပဲ----- ----
မောင်နသည် ထမင်းထုပ်များယူလာရင်း -
---ကြာပါတယ်လေ.. ထမင်းထုပ်တထုပ်ကို ဟိုဆေး ခတ်ထားပြီး - အမှတ်အသား လုပ်ထားမယ်။ အခြေအနေ မကောင်းရင် - အဲဒီ အထုပ်ကျွေးမယ်----- အခြေအနေ ကောင်းရင် - အကောင်း ထုပ်ကျွေးမယ်--- ----ဟဲ-
ဟီး----- ရတနာတွေက အများကြီး....
သိုက်ရှာခဲ့ မှာပဲလေ..
အနားရောက်သော် မောင်အနှင့်မောင်ဝတို့ကို မတွေ့ရ၍ စိတ်ပူပြီး ပထမ ရတနာတွေကို ပြေးကြည့်၏။

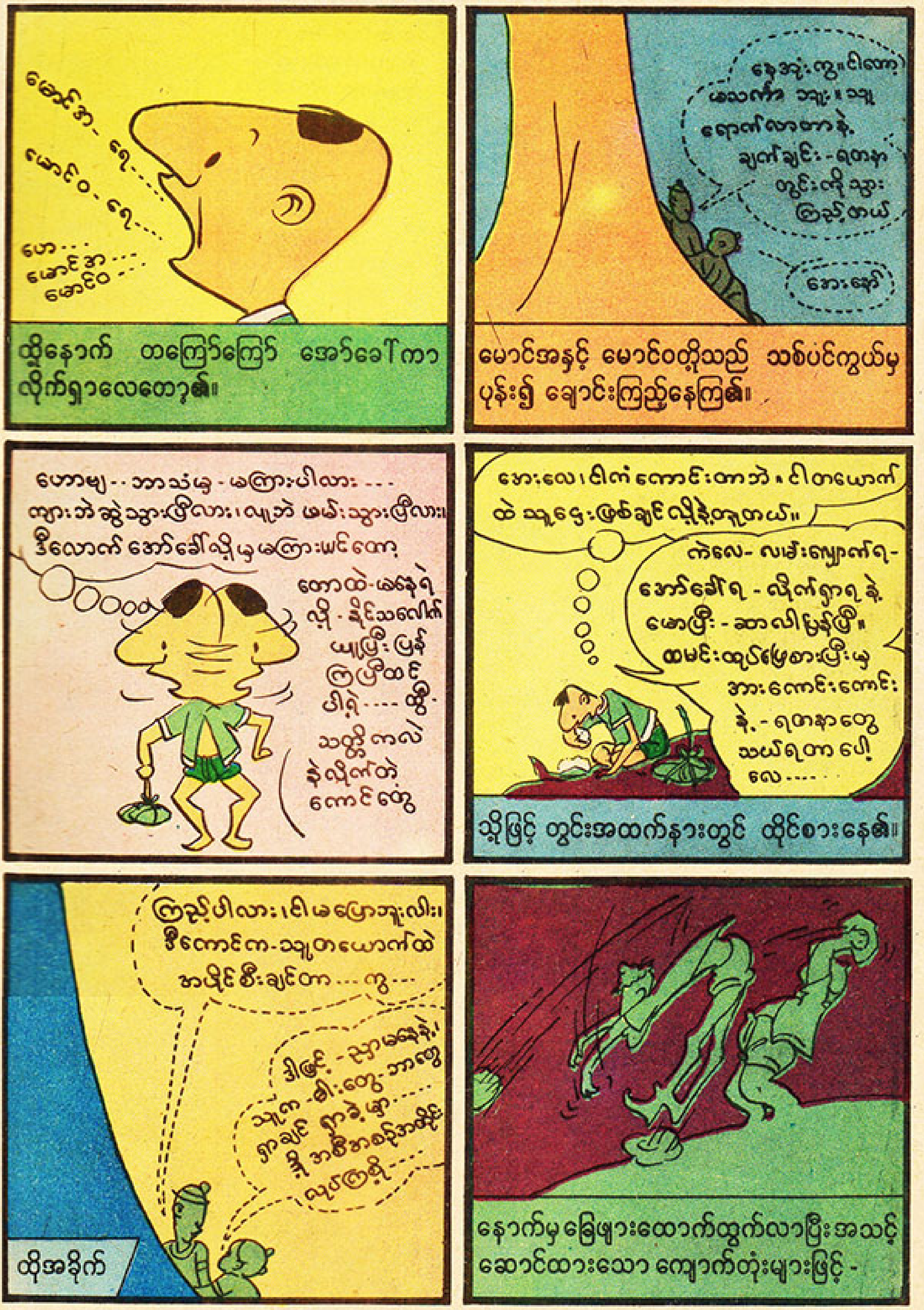
မောင်အ - ရေ
မောင်ဝ - ရေ
ဟေ... မောင်အ... မောင်ဝ
ထို့နောက် တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကာ လိုက်ရှာလေတော့၏။
နေအုံးကွ။ ငါတော့ မသေကံဘူး။ သူ ရောက်လာတာနဲ့ ချက်ချင်း-ရတနာ တွင်းကို သွား ကြည့်တယ်
အေးနော်
မောင်အနှင့် မောင်ဝတို့သည် သစ်ပင်ကွယ်မှ ပုန်း၍ ချောင်းကြည့်နေကြ၏။
ဟောမျှ-- ဘာသံမှ - မကြားပါလား --- ကျားဘဲဆွဲသွားပြီလား၊ လူဘဲ ဖမ်းသွားပြီလား၊ ဒီလောက် အော်ခေါ်သို့မှ မကြားမှင်တော့
တောထဲ-မနေရဲလို့ - နိုင်သလောက် ယူပြီး ပြန်ကြပြီထင်ပါရဲ့ ---- ထွီ- သတ္တိကလဲ နဲ့ လိုက်တဲ့ ကောင်တွေ
အေးလေ၊ ငါက ကောင်းတာဘဲ။ ငါတယောက်ထဲ သူဌေးဖြစ်ချင် လို့နဲ့တူတယ်။
ကဲလေ- လမ်းချော်ရ- အော်ခေါ်ရ - လိုက်ရှာရ နဲ့ မောပြီး - ဆာလါပြန်ပြီ။ ထမင်းထုပ်ဖြေစားပြီးမှ အားကောင်းကောင်း နဲ့ - ရတနာတွေ သယ်ရတာပေါ့ လေ ----
သို့ဖြင့် တွင်းအထက်နားတွင် ထိုင်စားနေ၏။
ကြည့်ပါလား၊ ငါမပြောဘူးလား၊ ဒီကောင်က-သူတယောက်ထဲ အပိုင်စီးချင်တာ ... ကွ ---
ဒါဖြင့် - ညာမနေနဲ့၊ သူ့ကာ-စီးတွေ ဘာတွေ ရှာချင် ရှာခဲ့မှာ ..... ရှိ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ကြစို့ ---
ထိုအခိုက်
နောက်မှ ခြေဖျားထောက်ထွက်လာပြီး အသင့်ဆောင်ထားသော ကျောက်တုံးများဖြင့် -

မောင်နမှာ ထမင်းထုပ်ပါ ရတနာတွင်းထဲသို့ ကျပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။
ဒို့က - လက်ဦး ပေလို့သာ ။ မဟုတ်ရင် - ခက်သွားတဲ့ ။ ခုတော့ စိတ်ချရပါပြီ ။ ဒို့နှစ်ယောက် စိတ်တူသဘောတူ ဘဲ ဆက်လုပ်ကြရတော့မယ်....
အေး အေး - ဆေးဆေး ပေါ့ကွ ..... ဆာပြီကွ ... ငနဲ - ယူခဲ့တဲ့ထမင်းထုပ် ကိုစားပြီးမှ စီစဉ်တာပေါ့
အေး - ဒီအကြံ မဆိုးဘူး
ဟင်းတွေ - တယ်စားကောင်း ပါလား ...
ကောင်းဆို ... သူ့ ငွေ - ပျပျချွေးချွေးတွေ စားတဲ့ထမင်းဘဲ ... ဟဲ-ဟဲ
အေး - ဟုတ်သဟ - အထုပ်ကြီးချည်ပုံကလဲ - ကဗျာဆန်တယ်
ကျန် ထမင်းထုပ်ကို ဆာဆာနှင့် စားကြရာ -
အမယ်လေးဗျ - သေရချေရဲ့ ... ဗိုက်ထဲက - ထိုးထိုး နာတယ်ဗျ အား .... အမေ့
ဘုရား - ဘုရား အူတွေ ပြတ် ကုန်ပြီထင်တယ်..
အဆိပ်သင့်ပြီး လူးလှိမ့်ကာ သေကြရ၏။
ဟာ ---- ရှူးရှူးရှိုက်ရှိုက် လေးတွေ - သေ ကုန် ရှာကြပြီပါလား ... ကျွတ် - ကျွတ် - ဒုက္ခ - ဒုက္ခ ။ ဒီနေရာ အေးချမ်းပုံ ရတယ်။ ငါလဲ သွားမှဘဲ ...
ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုသည် မိမိလုပ်ကြံပြော လိုက်ရသည်ကို စိတ်မလုံသဖြင့် နားလည် အောင် ချော့မော့ပြောရန် လိုက်လာပြီးရာ -
အေးလေ...... . . . သေဖင်းလိုက်ရှာတဲ့သူတွေ သေဖင်းနဲ့ တွေ့သွားကြပြီပေါ့
ပြီး

ဇာတ်လမ်း - မြသွေး
မြန်မြန်လာပါကွ၊ တော်တော်ကြာ ဖိုးပေါကြီးတွေ့ မြင်သွားအုံးမယ်၊
ကျနော်တို့တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ -
ကြိုးနဲ့အဝသေချာ ထားတယ်ကွ၊ ဖြေလို့ မရဘူး၊
ဘာထုပ်လဲဟေ့ -
ဘာထုပ်မှန်းမသိဘူး
နောက်ဖေးသွား ဓားကြီးနဲ့ ဖြတ်ကြည့်ကြအောင် - လာဟေ့ -
ကဲကွာ -
ဟာ - ရွှေတွေဗျ - ရွှေတွေ -

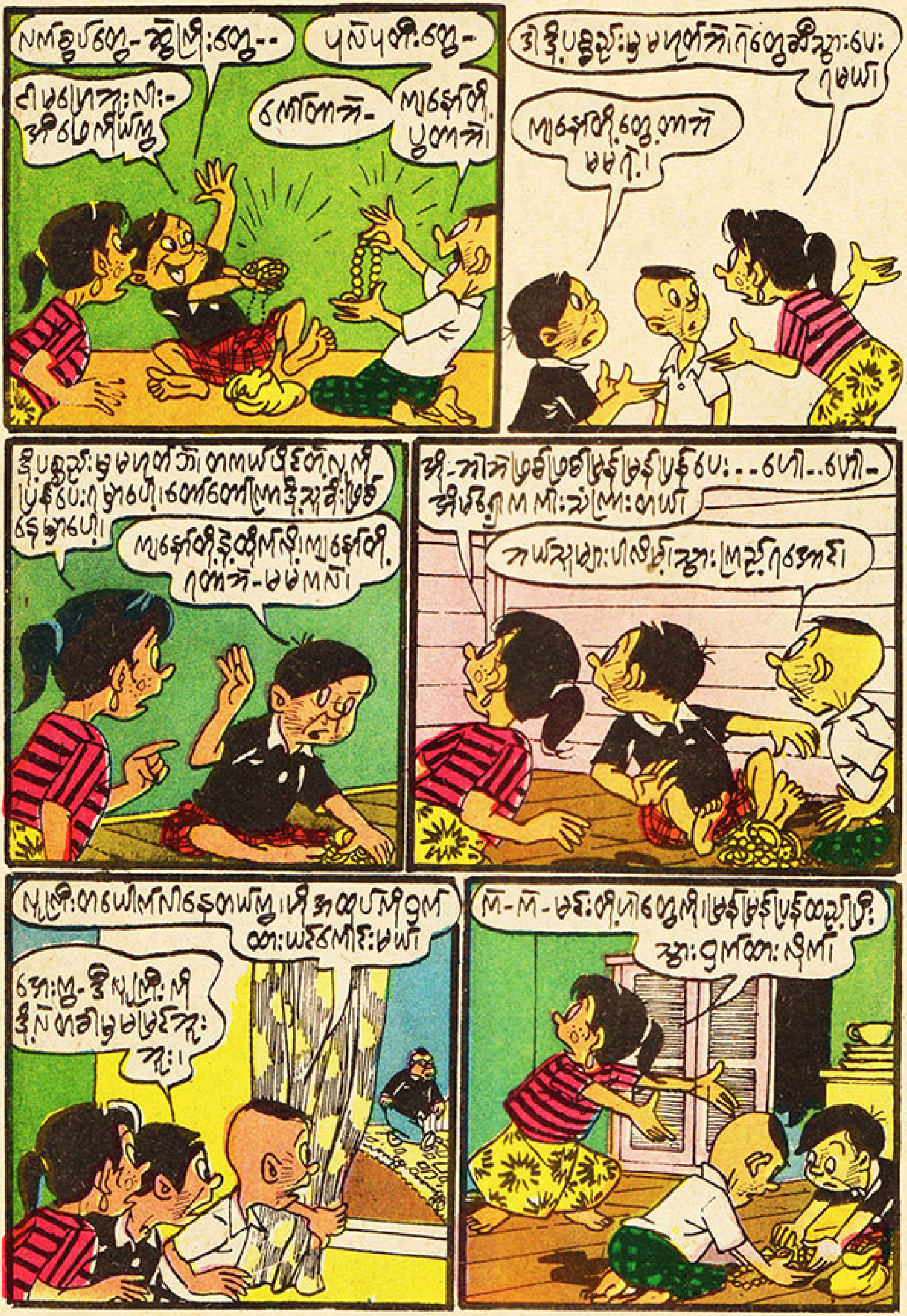

လက်စွပ်တွေ-ဆွဲကြိုးတွေ--
ပုလဲပုတီးတွေ-

မြန်မြန်လုပ်ပါကွ၊ ဟိုကုလားထိုင်အောက် သွားရှာကွာ၊
ဟာ-တွေ့သွားမှာ ပေါ့ကွ၊
ဒေါက် ဒေါက်
ပေါ-တံခါးခေါက်နေပြီ၊ မြန်မြန် ရှာကြပါကွ၊
မဲလုံးနောက်မှာ ရှာထား မှကွ၊
ဘယ်သူနဲ့တွေ့ ချင်လို့ပါလဲ၊
မင်းတို့နဲ့တွေ့ ချင်လို့ပါ၊
မင်းတို့ ဟိုဘက်ခြံထဲကို ဖောဖောက ပေါက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီက အိတ်တအိတ်တွေ့လိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဦးဂုံ့ အိတ်ပါ၊
ဟင့်အင်း..မသွားပါဘူး၊ ဘာအိတ်မှလဲ မတွေ့ပါဘူး၊
မင်းတို့ မညာပါနဲ့၊ ငါ့လူကြ တွေ့လိုက်တယ် မင်းတို့ ရှစ်ယောက်ကိုဘယ်မှာလဲ အဲဒီအိတ်—
ပြန်ပေးပေ၊ ဦးဂုံလေးမှာ ဆုပေးမှာပေါ့ကွယ်

ဆက်ရန်

သိမှတ်ဖွယ်ရာ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသေးငယ်ဆုံးသော ငွေစက္ကူမှာ တရုပ်နိုင်ငံ ချီကီယန်းပြည်နယ်ဘဏ်မှ တခါက ထုတ်ဝေခဲ့ဘူးသော ငါးဆင့်တန် ငွေစက္ကူဖြစ်၏။ အထူးထုတ် တံဆိပ်ခေါင်းအရွယ်ခန့် အလျား ၂.၁၆ လက်မ အနံ ၁.၁၈ လက်မသာ ရှိသည်။

"မင်" မင်းဆက်ကာလ ၁၃၆၈-၉၉ ခုနှစ် အတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သော တရုပ် ငွေစက္ကူကြီးများမှာမူ အလျား ၁၃ လက်မ အနံ ၉ လက်မ ရှိသဖြင့် အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဇဂျာနီ အက်ဇာ အမည်ရှိ ကုလားဘုန်းကြီးသည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်က ဩစတြေလျနိုင်ငံ ဆစ်ဒနီမြို့တွင် ခြောက်လက်မ သံများကို နှစ်လက်မစီခွာ၍ စိုက်ထားသော သံဆူးအိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ပြခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ယုန်နားရွက်ရှည်မျိုး၏ နားရွက်များသည် အဖျားတဖက်မှ တဖက်သို့ နှစ်ပေခန့် ရှည်သဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ထောင်မနေပဲ တွဲလွဲကျနေသည်။ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ထိုနားရွက် ရှည်ကြီးများကို မကြာခဏတက်နင်းမိ၍ အခက်တွေ့ရသည်။ ယနေ့အထိ နားရွက်အရှည် ကမ္ဘာ့စံချိန်မှာ ၂၇ လက်မဖြစ်၏။

အနောက် အာဖရိကတိုက်မှ ဂျင်မနာချူးခေါ် ငါးတမျိုးသည် မိမိကိုယ်မှ လျှပ်စစ်အားများကို ထုတ်လွှတ်ပြီးနောက် ပြန်လာသော လျှပ်စစ်အားကို ခံယူခြင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရန်သူနှင့် ကျောက်ဆောင်စသည့် အတားအဆီးများကို သိနိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ဖြစ်စေ နောက်သို့ဖြစ်စေ လျင်မြန်စွာကူးခပ်ရှောင်တိမ်းနိုင်လေသည်။

အတိုအထွာ

ရေးသူ မြတင်ရည်
ပန်းချီ

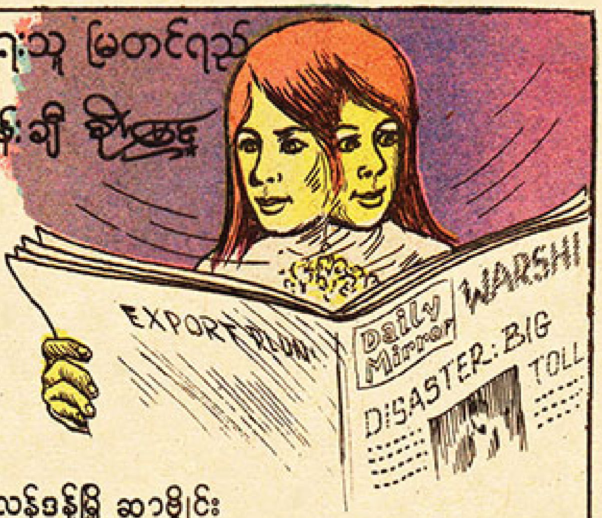

ဗြိတိန်ပြည်တွင် အသက်အရွယ်နှင့် စာလျှင် စာအမြန်ဆုံးဖတ်နိုင်သူမှာ ဗာဂျီးနီးယား ဟော့ဖ်ို ဆိုသူ ၁၂ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ သူသည် တမိနစ်လျှင် စာလုံးရေ ၁၀၀၀ ခန့်ကို ဖတ်နိုင်မှတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ဆို၏။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ ဆာဗ္ဗိုင်း ဇာတ်ရုံ နောက်ဖက်ရှိ လမ်းမီးတိုင်သည် နေ့ရောညပါ အမြဲလင်းလျက်ရှိသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမီးတိုင်သည် လမ်းအောက်ရှိ မိလ္လာ ပိုက်ကြီးများ အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော မက်သိန်း ဓာတ်ငွေ့ကို သုံး၍ ထွန်းညှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်ငွေ့ကို ထိုကဲ့သို့မှ မီးရှို့၍ ဖျက်ဆီးမပစ်လျှင် ပေါက်ကွဲနိုင်သည်ဆို၏။

စကော့တလန်ပြည် ရှက်တလန် ကျွန်းရှိ စကောလဝေး ရဲတိုက်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်က နယ်စားကြီး ပက်ထရစ်က ချွေးတပ်ဆွဲ စနစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကြက်ဥအကာဖြင့် နယ်စပ်ထားသော အင်္ဂတေကို သုံးခဲ့ပြီး ထိုအတွက် လူတိုင်းထံမှ ကြက်ဥနှစ်လုံးစီ တောင်းယူခဲ့သည်ဆို၏။

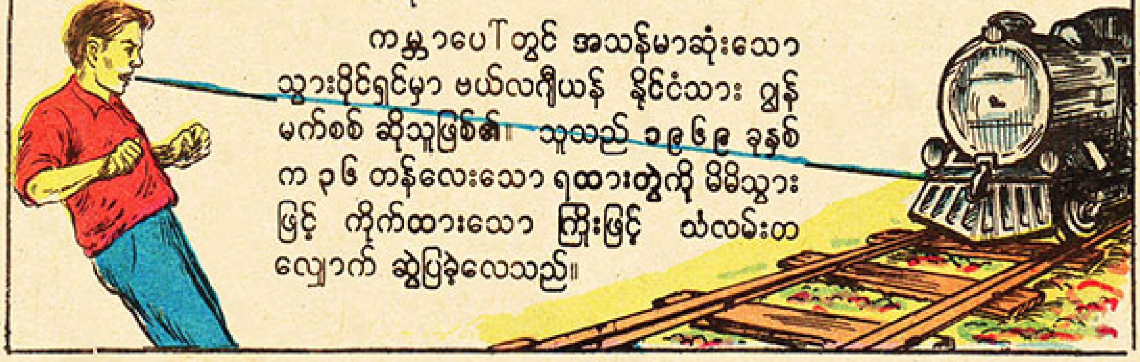

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသန်မာဆုံးသော သွားပိုင်ရှင်မှာ ဗယ်လဂျီယန် နိုင်ငံသား ဂျွန်မက်စစ် ဆိုသူဖြစ်၏။ သူသည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်က ၃၆ တန်လေးသော ရထားတွဲကို မိမိသွားဖြင့် ကိုက်ထားသော ကြိုးဖြင့် သံလမ်းတလျှောက် ဆွဲပြခဲ့လေသည်။

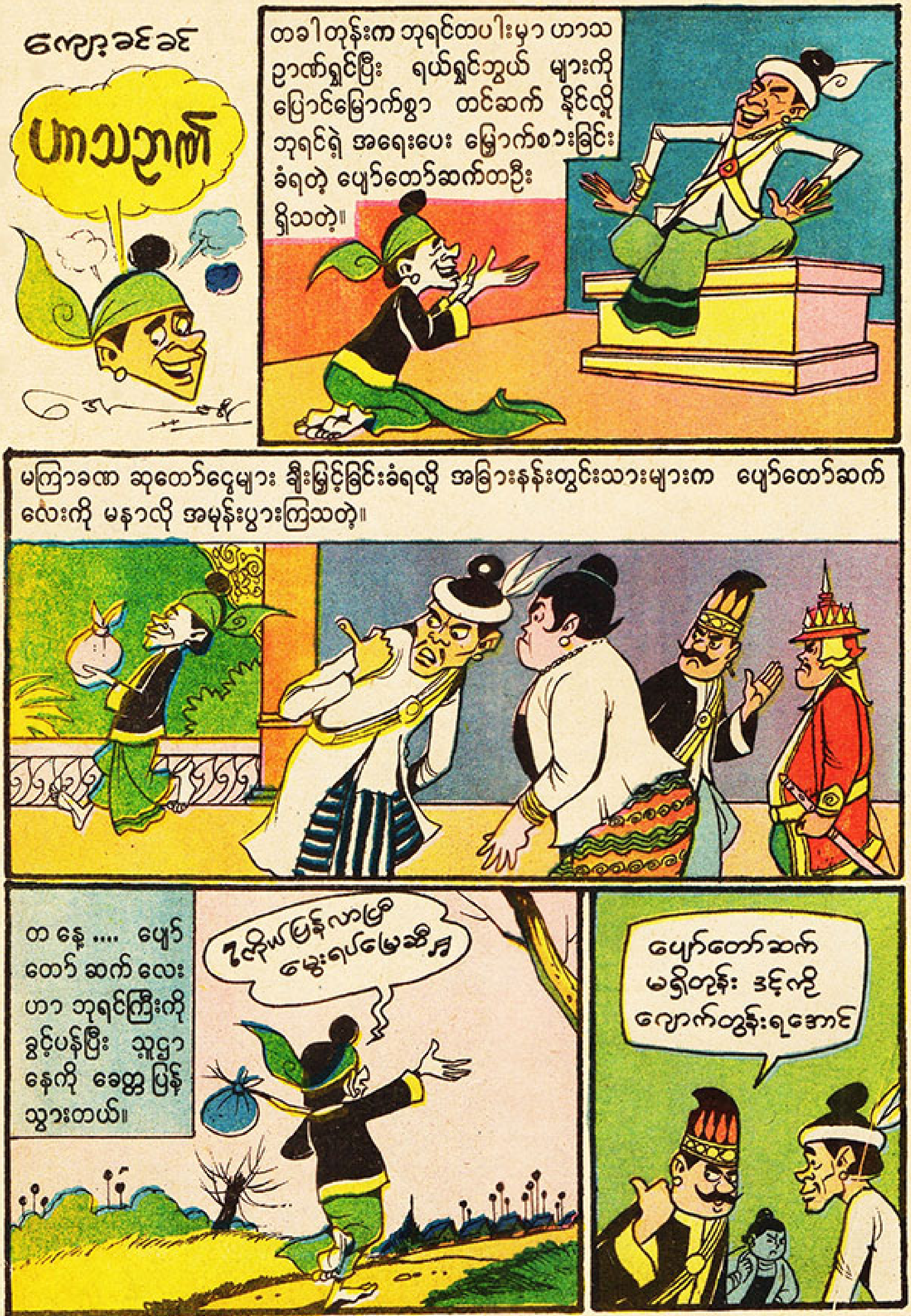
ကျော့ခင်ခင်
ဟာသဉာဏ်
တခါတုန်းက ဘုရင်တပါးမှာ ဟာသဉာဏ်ရွှင်ပြီး ရယ်ရွှင်ဘွယ် များကို ပြောင်မြောက်စွာ တင်ဆက် နိုင်လို့ ဘုရင်ရဲ့ အရေးပေး မြှောက်စားခြင်း ခံရတဲ့ ပျော်တော်ဆက်တဦး ရှိသတဲ့။
မကြာခဏ ဆုတော်ငွေများ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရလို့ အခြားနန်းတွင်းသားများက ပျော်တော်ဆက် လေးကို မနာလို အမုန်းပွားကြသတဲ့။
တနေ့ .... ပျော်တော် ဆက် လေး ဟာ ဘုရင်ကြီးကို ခွင့်ပန်ပြီး သူ့ရွာ နေကို ခေတ္တ ပြန် သွားတယ်။
ငါ့ကိုယ်မြန်လာမှာ မွေးရပ်မြေဆီ
ပျော်တော်ဆက် မရှိတုန်း ဒင့်ကို ဂျောက်တွန်းရအောင်

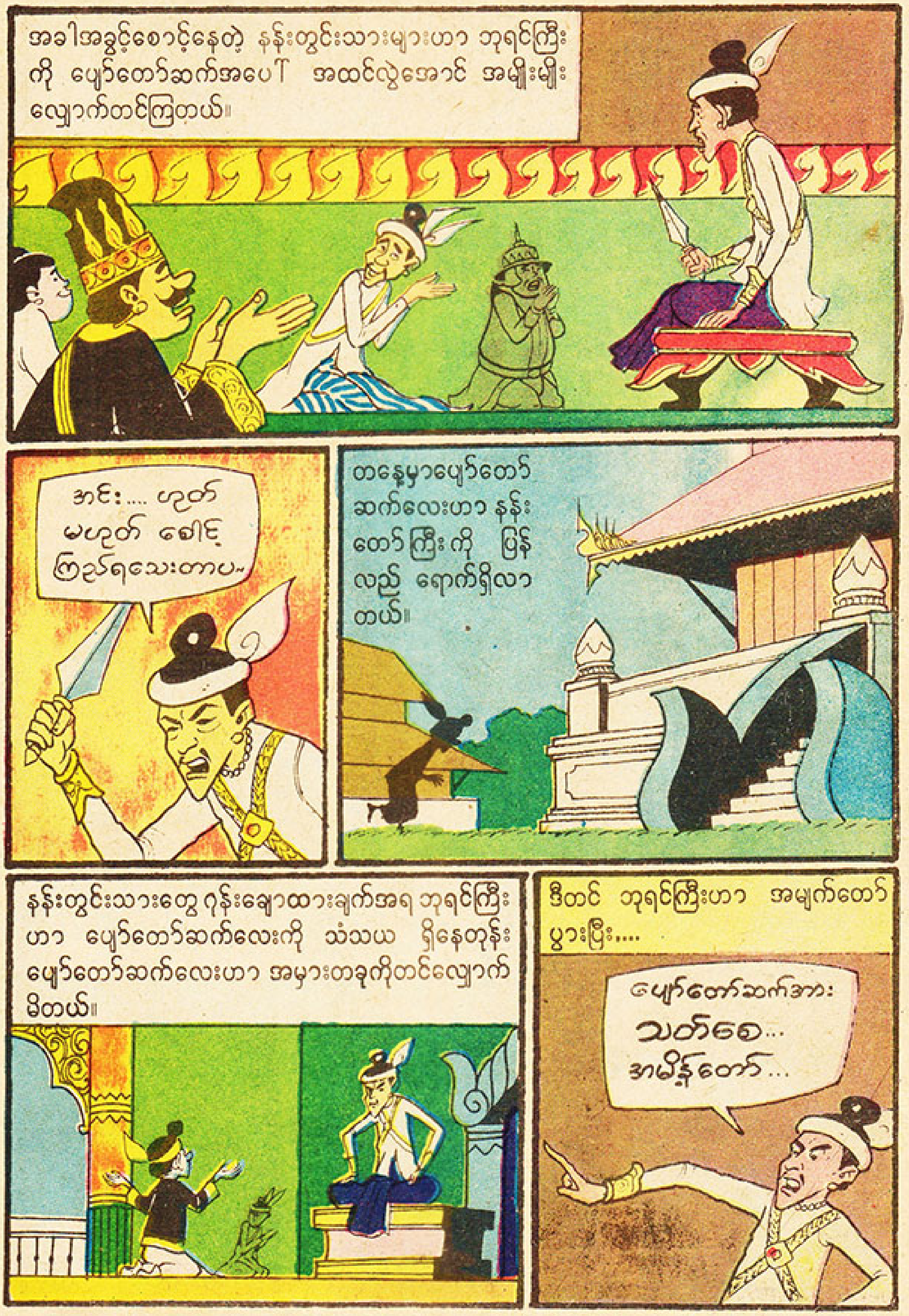
အခါအခွင့်စောင့်နေတဲ့ နန်းတွင်းသားများဟာ ဘုရင်ကြီး ကို ပျော်တော်ဆက်အပေါ် အထင်လွဲအောင် အမျိုးမျိုး လျှောက်တင်ကြတယ်။
အင်း.... ဟုတ် မဟုတ် စောင့် ကြည့်ရသေးတာပ..
တနေ့မှာပျော်တော် ဆက်လေးဟာ နန်း တော်ကြီးကို ပြန် လည် ရောက်ရှိလာ တယ်။
နန်းတွင်းသားတွေ ဂုန်းချောထားချက်အရ ဘုရင်ကြီး ဟာ ပျော်တော်ဆက်လေးကို သံသယ ရှိနေတုန်း ပျော်တော်ဆက်လေးဟာ အမှားတခုကိုတင်လျှောက် မိတယ်။
ဒီတင် ဘုရင်ကြီးဟာ အမျက်တော် ပွားပြီး....
ပျော်တော်ဆက်အား သတ်စေ... အမိန့်တော်...

ဘုရင့်အမိန့်တော်ကိုကြားတဲ့ နန်းတွင်းသားတွေဟာ အားလုံးပျော်ရွှင်ကြတာပေါ့။
ပျော်တယ်
ပျော်တယ်
ပျော်တယ်
ပျော်တော်ဆက်လေးဟာ ချမ်းသာခွင့်ပေးတို့ အတန်တန် တောင်းပန်တယ်။ ဒီတော့....
မောင်မင်းကို မှူးချသတ်ရပေမည်. သို့သော် မောင်မင်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သေလိုသည့် နည်းလမ်းကို ရွေးခွင့်ပြုသည်
အသက်ကြီးရင့်၍ အိုမင်းကာ သေရသည့် နည်းလမ်းကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရား..
ပျော်တော်ဆက်လေးရဲ့ ပိုင်နိုင်တဲ့ လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားရတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး....
လွတ်စေ

အက်ဖယ်မျှော်စင်

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့ရှိ ဒေါ်လာ တသန်းခန့်တန်သော အက်ဖယ်မျှော်စင်ကြီးကို ပြင်သစ် အင်ဂျင်နီယာ အယ်လက်ဇန္ဒာဂုစတပ် အက်ဖယ်က ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပခဲ့သော ပြင်သစ်နိုင်ငံ ကမ္ဘာ့ ကုန်စည်ပြပွဲအတွက် အထူးဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ၉၈၄ ပေ မြင့်ပြီး အလေးချိန် တန် ၇၀၀၀ ရှိ ဤမျှော်စင်၌ သံချောင်း ၁၂,၀၀၀ ကို ရစ်မက်သံမှိုပေါင်း ၂,၅၀၀,၀၀၀ ဖြင့် ထိန်းထားပြီး ရာဇမတ်ကွက်ပုံစံချ၍ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ လေးထောင့်ပတ်လည် ၃၁ ကိုက်စီရှိသော အောက်ခြေတိုင်ကြီး လေးတိုင်သည် ပေ ၆၂၀ အမြင့်တွင် သွားရောက်ဆုံကြသည်။

လူအများ လေညှင်းခံရန်အတွက် မျှော်စင်တွင် စင်္ကြံသုံးဆင့် ပြုလုပ်ထားပေးပြီး ပထမနှင့် ဒုတိယ စင်္ကြံများတွင် စားသောက်ဆိုင်များ ဖွင့်ထားပေးသည်။ မျှော်စင်၏ ထိပ်သို့ လှေခါးဖြင့် ၎င်း၊ ဓာတ်လှေခါးဖြင့်၎င်း တက်နိုင်ပြီး မျှော်စင် ထိပ်၌ မိုးလေဝသ တိုင်းတာရေး စခန်းနှင့် အသံလွှင့်ဌာနတို့ရှိသည်။ ထို့ပြင် အက်ဖယ် မျှော်စင်ကို ရုပ်မြင်သံကြား လွှင့်ရန်လည်း အသုံးပြုသေးသည်။

မျိုးညွန့်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

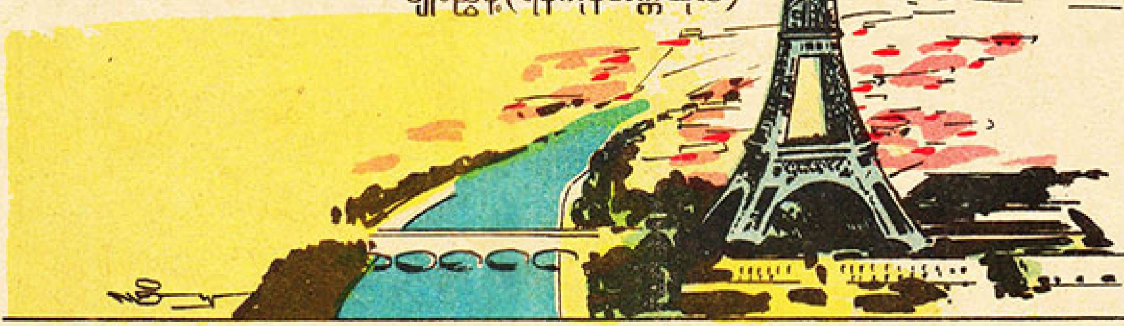

မိတ်ဆွေသစ်

မဝင်းနွယ်

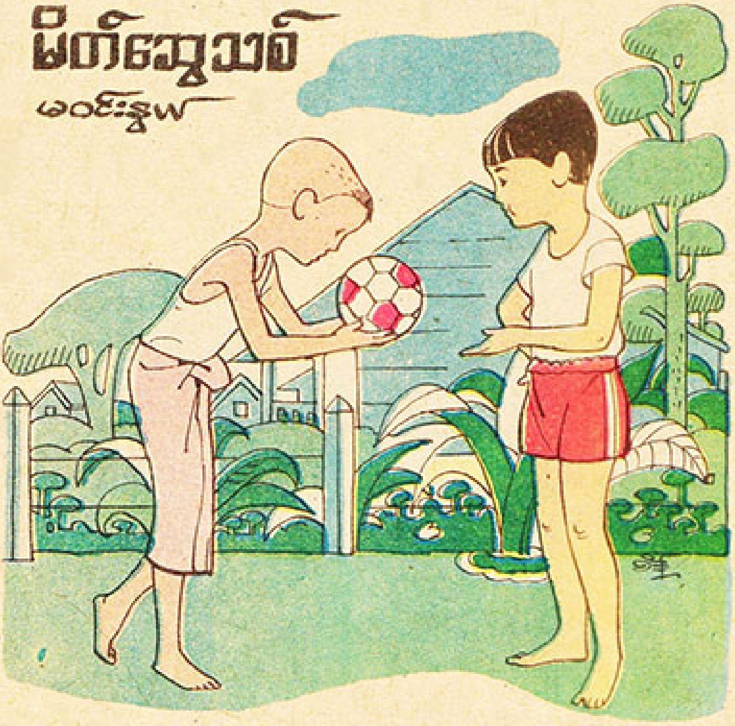

ကျောင်းပိတ်သော စနေနေ့ တနေ့တွင် ခေါင်းရင်းအိမ် ရှေ့သို့ လော်လီကားကြီးတစီးထိုး ရပ်လိုက်ပြီး၊ ကားရှေ့ခန်းမှ လူကြီးတယောက်၊ မိန်းမကြီး တယောက်နှင့် ကောင်လေး တယောက် ဆင်းလာကြပါသည်။ ထို့နောက် အလုပ် သမားကြီး နှစ်ယောက်က ပစ္စည်းများကို အိမ်ထဲသို့ သယ်သွင်းကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံး ယောက်သည် တံခါးပေါက် ဝတွင်ထိုင်ပြီး တဖက်အိမ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိပါသည်။ မမတို့ နှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်စားပြီး ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလောက် ပင်ရှိမည့် ကောင်ကလေးကိုသာ ကြည့်နေ မိပါသည်။

နောက်တနေ့တွင် နံနက်စာ စားပြီးသော အခါ မမကြီးနှင့် မမလေးတို့က ကာတွန်းစာအုပ် ဖတ်နေ ကြစဉ် ကျွန်တော်က ခေါင်းရင်းအိမ်မှကောင်ကလေး ကို မသိမသာ ချောင်းကြည့်နေ မိပါသည်။ ခဏ အကြာတွင် ကောင်ကလေးသည် ဘောလုံး လေးပိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှထွက်လာ ပြီး မြေညီတနေရာတွင် ဘောလုံးလေးကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ ကစား နေပါသည်။ သူ့ဘောလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ကန်နေကျ ပလပ်စတစ် ဘောလုံး ရာဗာ ဘောလုံးမျိုးမဟုတ်ပဲ လူကြီး များ ကန်သော တကယ့်ဘောလုံးများအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါ်မှ တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းပြီး ခြံစည်းရိုးနားမှာ သွားရပ်ကာ –

"ဟေ့" ဟု ခေါ် လိုက်ရာ ကောင်ကလေးက ကြားသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

"မင်းနာမယ်–ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

ကောင် က လေး က ကျွန်တော့်ဖက်သို့တိုးလာရင်း –

"ငါ့နာမယ် ဝင်းအောင်။ မင်းနာမယ်ရော"

"ငါ့နာမယ် မောင်မျိုးတဲ့။ မင်း ဘောလုံးလေးက လှတယ်နော်။ ငါ့ကို ခဏပြပါလား"

ကောင် ကလေး သည် ခြံစည်းရိုး အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ဘောလုံးကို ကမ်းပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကလှမ်းယူပြီးနောက်

"သိပ်ကောင်းတာဘဲနော်"

"မင်း ကန်ချင်လား"

"ကန်ချင်တာပေါ့"

"ကန်ချင်ယင် ငါနဲ့ အတူ လာကန်လေ"

ကောင်ကလေးက ဖိတ်ခေါ် သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခြံစည်းရိုး ကာထားသော သံဆူးကြိုးများကို ဆွဲဟပြီး တဖက်ခြံသို့ ကူးသွားပါသည်။

ဝင်းအောင်နှင့် ကျွန်တော် သည် အုတ်ခဲများကို ဂိုးတိုင် အဖြစ် ထားပြီး ဂိုးသွင်းတန်း

ကန်ကြပါသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အိမ်ထဲမှ မိန်းမကြီးတယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးသို့လာကာ –

“အော် – သားက သူငယ်ချင်းတွေတောင် ရနေမှကိုး”

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ သူက မောင်မျိုး တဲ့။ ဟိုဖက်အိမ်က”

“အေး အေး – သား တို့ ကောင်းကောင်း ကစားကြ။ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့ဟုတ်လား။ ရော့– သကြားလုံးလဲ စားကြ”

ဝင်း အောင် တို့ အမေက ကျွန်တော် တို့ကို သကြားလုံး နှစ်လုံးစီ ပေးပါသည်။ သကြားလုံးစား၍ ကုန်သွားသောအခါ ဘောလုံး ဆက်ကန်ရန် ပြင်ကြပါသည်။

“ဘောလုံးကန်တာ လူအများကြီးနဲ့ ကန်မှ ပျော်ဘို့ကောင်းတာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒို့မှာ လူမှမရှိဘဲ”

“ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ သူတို့ကိုပါ မင်းပေးကန်မလား”

“ပေးကန်မယ်လေ”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖန်ကျောင်းဖွင့်ယင် ငါသူတို့ကို ပြောလိုက်မယ်။ နောက် ကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့ကျယင် ဒို့လူစုပြီး ကန်ရအောင်”

“အေး – ကန်မယ်”

“ဒါနဲ့ ဒို့ကို ဘောလုံးပေးကန်ယင် မင်းတို့ဖေဖေကဆူမှာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း – မဆူပါဘူး။ ဒို့ဖေဖေက ပြောတယ်၊ ငါတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ ဒီမှာဆွေမျိုးမရှိဘူးတဲ့။ အိမ်နားနီးချင်း မိတ်ဆွေတွေကိုဘဲကိုယ့်ဆွေမျိုးမောင်နှမလို သဘောထားပြီး နေရမယ်တဲ့။ အားလုံးနဲ့ သင့်မြတ်အောင်နေရမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား။ မင်းတို့ဖေဖေရော၊ မေမေရော၊ မင်းရော သိပ်သဘောကောင်းတာဘဲနော်”

“ဒို့ ဖေဖေက ပြောသေးတယ်၊ နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ကျယင် ဒို့အိမ်မှာ ဒီအရပ်ကလူတွေကို ဖိတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါကျယင် ဒီအရပ်ကလူတွေ အားလုံးဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာမယ်တဲ့။ အားလုံးကို ခင်ခင်မင်မင်နဲ့နေရမယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့ကျယင် မင်းရော မင်း သူငယ်ချင်းတွေရော ဒို့အိမ်မှာ လက်ဖက်ရည် လာသောက်ကြနော်”

ဝင်းအောင်က ကျွန်တော့်ကိုကြိုပြီး ဖိတ်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ စွာဖြင့် ယနေ့မှသိရသော မိတ်ဆွေသစ် ဝင်းအောင်ကို ကြည့်နေမိပါသည်။ မနက်ဖြန် ကျောင်းတွင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန် စိတ်သဘော ထား ကောင်း သော မိတ်ဆွေသစ်တယောက် ရနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကြွားပြီး ပြောရပါအုံးမည်။

စွယ်စုံကျမ်း

သိချင်ကျွမ်းချင် ဖတ်ပါစမ်းကွဲ၊
စွယ်စုံကျမ်းပေါ့ ညီထွေးရယ်။

စွယ်စုံကျမ်းဟာ လူငယ်တိုင်းရဲ့၊
စာပလိုင်းကြီး ကဲ့သို့နှယ်။

ကြောင်းရာစုံစုံကမ္ဘာလွှမ်းသမို့၊
အဆန်းဆန်းလဲ ဖတ်စဖွယ်။

ပထဝီသိပ္ပံ သမိုင်းအကြောင်းနဲ့၊
ဘာသာပေါင်းလဲ စုံလှတယ်။

သုတလဲကုံ ပညာရသမို့၊
လောကရေးလဲ သိနားလယ်။

ဖတ်ယင်မှတ်ပါ သိဉာဏ်ပွားလို့၊
အကြားအမြင် ကြွယ်လိမ့်မယ်။

ဖတ်ကွယ် မှတ်ကွယ်။ ။

သံတွဲ အောင်ကြည်ဇင်

ခိုင်ပန်းဝံ

ရွှေရောင်အဆင်း ဝါဝါဝင်းနေသော ရွှေဝါပန်းပွင့်ကြီးများနှင့် စိမ်းစိုပြောင်လက်နေသော အရွက်များသည် ပန်းသင့်လှသည်။ အတော်ပင် ကြီးမားသော ချုံကြီးရုံကြီးများအထိ ရှင် သန်ကြီးထွားနိုင်သော ရွှေဝါပန်းပင်ကို ရွှေပန်းနွယ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ မူလက အမေရိကတိုက် အပူပိုင်းဒေသ၌ ပေါက်ရောက်ခဲ့သော်လည်း အိန္ဒိယ မြန်မာ စသော အရှေ့တိုင်း အပူပိုင်းဒေသများတွင် တချိန်က ခေတ်စားခဲ့သော ပန်းနွယ်ပင်တမျိုး ဖြစ်လေသည်။

အပွင့်ကြီးများသည် သုံးလက်မခွဲခန့်ရှိ၍ တထပ်တည်းဖြစ်သော်လည်း ချော‌မွတ်ပြီး တောင့်သည်။ ပွင့်ချပ်အုံမှာ အရင်းပိုင်းတွင် ရှည်သွယ်သော လည်တိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း ဖောင်းပွလာပြီး အဝတွင် ထိပ်ပိုင်းသော ပွင့်ချပ်ငါးခုဖြင့် ပွင့်အာသည်။ လည်တိုင်ဝ တလျှောက်မှာ လိမ်မော်သွေးဖြစ်သည်။ ပန်းခိုင်သည် အကိုင်းအခက်၏ ထိပ်ဖျားမှ အထွက်နည်း၍ အကိုင်းဘေးမှ အထွက်များသည်။ ပန်းခိုင်များက တိုသည်။ အဖူးလေးငါးဆယ်ဖူးခန့် ပါသော်လည်း တချိန်တည်းတွင် တပွင့် နှစ်ပွင့်ခန့်သာပွင့်သည်။ အဖူးများက တမျိုးလှသည်။ အာနေသော အစိမ်းရောင်ပွင့်ဖတ်အုံမှ လည်တံရှည်ဖြင့် ထိုးထွက်လာသော အဖူး ချွန်ချွန်ကြီးများသည် ကြေးညိုရောင်နှင့် စိမ်းဖြော့ရောင် ရောနေသည်။ ပွင့်ချပ်တို့က ခရုပတ် ခွေနေသည်။ အပွင့်တို့သည် မွှေးသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း တခါတရံ သင်းသော ရနံ့မျိုးထွက်သည်။

ရွှေဝါပန်းတို့သည် အပွင့်နည်းသည့်အခါ ရှိတတ်သော်လည်း အပွင့်မပြတ်လှ။ မိုးအခါ ပို၍ အပွင့်များသည်။ အရွက် ကြီးများသည် လေးလက်မခန့် ရှည်၍အဖျားချွန်သည်။ အသားအနည်းငယ်ထူ၍ ချော‌မွတ်သည်။ အလယ်တွင် ထင်ရှားသော ခေါက်ရိုးကြောင်း ရှိသည်။ နှစ်ရွက်ဆိုင်၍၎င်း၊ လေးရွက်ဆိုင်၍၎င်း ထွက်သည်။ အပွင့်လည်းသေး အရွက်လည်းသေး၍ နွယ်ပင် မဟုတ်ပဲ ချုံပင်ဖြစ်သော ရွှေဝါပန်း တမျိုးလည်းရှိလေသည်။

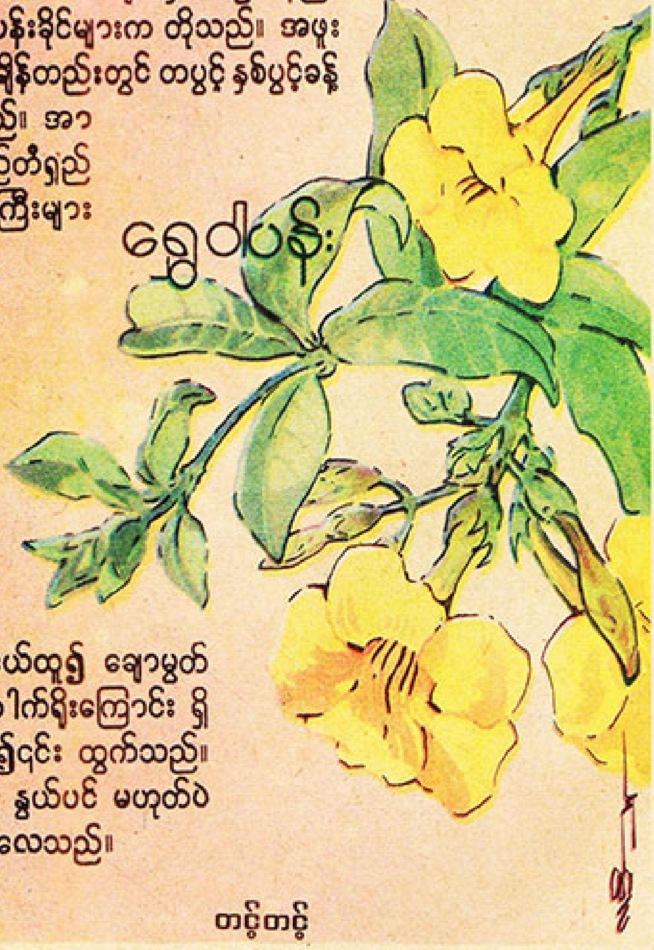

တင့်တင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။